

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **K. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2013, č. j. OAM-173/ZA-ZA13-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky ze dne 10.7.2013, č. j. OAM-173/ZA-ZA13-ZA04-2013 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Žalobou je napadáno rozhodnutí žalovaného, žalobce namítá porušení ust. § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, ustanovení kvalifikační směrnice čl. 3

Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Namítl dále, že správní orgán nerespektoval ustálenou judikaturu NSS ČR. Opakuje důvody, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu a má zato, že situace, v níž se nachází, spadá pod kautelu § 2 odst. 9 zákona o azylu – pronásledování soukromou osobou, jelikož nemůže účinně využít státní prostředky ochrany. Podle zprávy Ministerstva zahraničí USA – Country Report on Human Rights Practices 2012 – India ze dne 19.4.2012 je nejvýraznějším problémem Indie „zneužívání policie a bezpečnostních složek, bezprávní zabíjení a korupce na všech úrovních veřejné zprávy, co vede k sociálnímu násilí a odepření jakékoliv spravedlnosti“. Vzhledem k výše zmíněné zprávě ve vazbě k situaci, v níž se nachází je využití vnitřních právních prostředků ochrany velice obtížné, neúčinné a potažmo nemožné. Správní orgán pochybil při interpretaci zákona o azylu, když u výkladu jeho ustanovení nepostupoval v souladu s kvalifikační směrnicí. Dále se domnívá, že možnost vnitřního přesídlení – jakožto okolnost vylučující nárok na mezinárodní ochranu, není možné konstatovat toliko formálně s ohledem na teritoriální rozložení státu, bez zkoumání individuální situace žadatele, jak uvádí např. rozsudek NSS ze dne 24.1.2008, č.j. 4 Azs 99/2007-93, který ve stěžejní části žalobce citoval. Žalobce se proto domnívá, že ČR by jeho vydáním zpět do Indie porušila čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 22.8.2013 popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Ve věci bylo rozhodnuto na základě řádně zjištěného stavu věci, žalobci byl dán dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Žalovaný si obstaral také dostatečné podklady, se kterými jmenovaného seznámil a umožnil mu se k nim vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění. Žalobcova obava z jednání muže, od kterého si půjčil peníze, není opodstatněná ve smyslu zákona o azylu. Pro posouzení relevantnosti obav žalobce z hlediska zákona o azylu je podstatné, zda byl původce údajného pronásledování, v tomto případě tedy lichvář – věřitel jmenovaného motivován některým z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu. Takovou skutečnost však žalobce vůbec netvrdil a nebyla ani prokázána ze strany správního orgánu. Žalovaný má naopak po posouzení výpovědi jmenovaného za prokázané, že jednání věřitele bylo motivováno výlučně snahou získat od žalobce zpátky vypůjčené peníze. Ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhů však nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu, jak zároveň vyplývá i z judikatury NSS a sice rozsudku ze dne 27.9.2011, č. j. 8 Azs 12/2011-79, www.nssoud.cz. Odchod žalobce z vlasti tak nebyl motivován žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a rovněž jím namítané obavy z návratu nelze podřadit vážné újme, jak má na mysli § 14a téhož zákona.

Rovněž nebyla uznána důvodnou námitka, že nemůže účinně využít státní prostředky ochrany, ani možnosti vnitřního přesídlení. I v případě potíží se soukromými osobami se musí dotyčná osoba obrátit s žádostí o pomoc nejprve na vnitrostátní orgány v zemi původu. Jmenovaný se však o uvedené ani nepokusil, uvedl, že mu nikdo nemůže pomoci, protože si půjčil peníze a ty musí také vrátit. Přestěhovat se na jiné místo ve vlasti nechce, neboť by ho lichvář dle jeho slov mohl najít a také chce v Indii žít se svojí rodinou. Dle názoru žalovaného se však jedná o žalobcovu domněnku, navíc pokud tvrdí, že chce v Indii žít se svojí rodinou, nelze přehlédnout, že od roku 2008 se nachází v České republice a do Indie se vrací na návštěvy.

Žalovaný měl proto zato, že žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou relevantní ve smyslu ust. § 12 ani § 14a zákona o azylu. Po náležitém posouzení skutkového stavu věci tak nebyly shledány důvody aplikace jiného ustanovení než § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Vzhledem ke splnění podmínek dle ust. § 51 odst. 1 věta první soudního řádu správního soud jednal ve věci v nepřítomnosti účastníků.

Ve správním spise se nachází žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12.6.2013, protokol o pohovoru k žádosti o udělení ochrany sepsaný s žalobcem dne 27.6.2013 za přítomnosti tlumočníka hindského jazyka a právního zástupce jmenovaného. Z uvedených podkladů bylo zjištěno, že žalobce je svobodný, státním příslušníkem indické republiky, indické národnosti. V ČR žije jeho přítelkyně Nadia Olina. Žadatel má vysokoškolské vzdělání, pracoval jako dělník v textilní továrně. V roce 2008 dostal nabídku pracovat pro firmu Šiva internacional s.r.o. v ČR, kam přicestoval v únoru roku 2008. V ČR pobýval v letech 2008 – 2011 a 2011 – 2012. V Indii byl jmenovaný od té doby asi třikrát, naposledy odjel v lednu nebo únoru roku 2013. V ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Platnost tohoto povolení byla do dne 6.6.2013. Naposledy odjel do Indie za účelem návštěvy jeho nemocného otce. V době platnosti povolení k pobytu se již nestačil vrátit, proto mu známý poslal pozvání, na základě kterého si vyřídil české turistické vízum. Když se po návratu do ČR dostavil na pracoviště OAMP v Brně, bylo mu řečeno, že řízení o prodloužení jeho pobytu bylo zastaveno a on obdržel výjezdní příkaz. Z území ČR nevycestoval, uvedl, že si ve vlasti půjčil na otcovu léčbu od lichváře 580 000 rupií, peníze však nemůže nyní vrátit. Jelikož v ČR nemá povolení k pobytu, nemá práci a lichváři žádné peníze poslat nemůže, přitom ten mu stále telefonuje a vyhrožuje, že když mu peníze nevrátí, zabije ho. Měl zájem v ČR zůstat dva až tři roky, aby byl schopen půjčku splatit. Během pobytu v ČR se neobrátil na zastupitelský úřad své vlasti, nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. K obavě z návratu do vlasti zopakoval, že mu tam hrozí smrt. Lichvář má údajně všude své lidi. Pokud by mu byla dána možnost si peníze vydělat v ČR, vrátil by se zpátky do Indie, kde měl zájem žít se svou rodinou.

Správní orgán posuzoval žádost žadatele o azyl i na základě informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Indii. Konkrétně vycházel ze zprávy o Zemi Ministerstva vnitra Velké Británie – Indie ze dne 30.3.2012, překlad vybraných částí, Infobanky ČTK „Země světa – Indie“ – aktuální znění a z informací obsažených k osobě jmenovaného v Cizineckém informačním systému (CIS). Jak vyplývá z citované zprávy o Zemi Ministerstva vnitra Velké Británie – Indie ze dne 30.3.2012, v případě jakýchkoliv potíží ze strany soukromých osob má žadatel možnost obrátit se na příslušné státní orgány své vlasti. Vzhledem k obrovské rozloze Indie rovněž po žadateli oprávněně lze požadovat, že v případě obav z jednání soukromých osob v místě jeho bydliště může k řešení této situace využít institut vnitřního přesídlení. Dle uvedené Zprávy o Zemi nejsou známy jakékoliv informace indických občanů, se kterými by bylo po jejich návratu do vlasti špatně zacházeno kvůli tomu, že v zahraničí žádali o mezinárodní ochranu. Rovněž jmenovanému nehrozí ani vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu, neboť jak vyplývá z Infobanky ČTK „Země světa Indie“ žádný takový konflikt v Indii neprobíhá. Žalovaný si obstaral dostatečné podklady, se kterými žalobce seznámil, umožnil mu se k nim vyjádřit, případně navrhnout i jejich doplnění. Jmenovaný této možnosti využil. Obsah podkladů však nijak nekomentoval, nenavrhl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Vzhledem k žalobním námitkám žalobce je třeba konstatovat, že nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostatečný k učinění správného skutkového závěru.

Taková pochybení Krajský soud v Brně v napadeném rozhodnutí žalovaného neshledal. Žalovaný se zabýval těmito otázkami a neshledal, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Naopak dospěl k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav shledal jako přílehavě právně posouzen a s právním názorem žalovaného se plně ztotožnil a v plném rozsahu na něj poukazuje.

Žalovaný ve svém rozhodnutí poznamenává, že posoudil všechny důkazy, a to jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti a došel k závěru, že problémy, kterým byl žadatel ve své vlasti vystaven, nedosahovaly takového charakteru, intenzity či opakovanosti, aby mohl v případě návratu do vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování ze strany věřitele, kterému není schopen splatit půjčenou finanční částku.

V této souvislosti soud odkazuje na rozsáhlou a ustálenou judikaturu NSS, např. na rozsudky ze dne 27.8.2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, ze dne 18.12.2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 18.12.2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 10.3.2003, č. j. 3 Azs 22/2004-48, dostupné na www.nssoud.cz, které konstatovaly, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. V neposlední řadě dále je třeba odkázat i na rozsudek NSS ze dne 27.9.2011, č. j. 8 Azs 12/2011-79, www.nssoud.cz, dle kterého „ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu.“

Soud dále poukazuje i na rozsudek NSS ze dne 31.10.2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003, www.nssoud.cz, dle kterého „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 4 téhož zákona).“

Ve světle shora uvedeného lze tedy shrnout, že v řízení vedeném žalobcem neuváděl jmenovaný takové skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu politických práv a svobod, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Pokud jde o argumenty žalobce uvedené v žalobě, že byly dále porušeny § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu soud zdůrazňuje, že s obsahu odůvodnění rozsudku dostatečně přesvědčivým způsobem vyplývá, jak žalovaný věc z hlediska citovaných právních

ustanovení posuzoval. Krajský soud v Brně proto považuje za nutné výslovně zdůraznit, že žalovaný se zabýval náležitě z hlediska všech ze zákona v úvahu přicházejících důvodů pro udělení azylu a také správně dovodil, že důvody tvrzené žalobcem nelze podřadit pod žádné právní ustanovení zákona o azylu. Žalovaný správně poukázal na to, že ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, vyplývá, že politický systém v Indické republice dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Jmenovaný se však o uvedené ani nepokusil, neboť uvedl, že mu nikdo nemůže pomoci, protože si půjčil peníze a ty musí také vrátit. Dále tvrdil, že se přestěhovat na jiné místo ve vlasti nechce, neboť by ho lichvář dle jeho slov mohl najít a také chce v Indii žít se svojí rodinou. Soud musí přisvědčit názoru žalovaného, že se však jedná o žalobcovu hypotézu, navíc pokud tvrdí, že chce v Indii žít se svojí rodinou, nelze přehlédnout, že od roku 2008 se nachází téměř nepřetržitě v České republice a do Indie se vrací jen na návštěvy. S ohledem na provedené dokazování u žalovaného a jeho závěr nelze posoudit takto žalobcovo formulované tvrzení jinak, než jako ničím nepodloženou hypotézu.

Na základě výše uvedeného soud proto uzavírá, že po provedeném řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou relevantní ve smyslu ust. § 12 ani § 14a zákona o azylu. Správní orgán náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení, než ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. S uvedeným právním názorem se ztotožnil i Krajský soud v Brně, proto ve smyslu § 78 odst. 7 o.s.ř. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ani žádné náklady mu nevznikly, žalobce byl neúspěšný, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2013

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová